

BOŽIČNICA – SOLČAVA 2013

Pesem: *Si videl zvezdice* (ali *Emanuel*)

»Sneži, sneži!« je zmagoslavno oznanil Jure in znova pritisnil svoj nos na hladno okensko steklo, ki je odpiralo pogled na razigrani ples snežink pod vrtno svetilko.

Družina se je zbrala ob Juretu in skupaj zrla v praznično razkošje.

»Kako je lepo,« je šepnila Mojca.

»In to na božični večer,« je bil navdušen Jure. »Tako kot mora biti za božič, kajne, dedi?«

»Lepo je, če sneži. Po dolgih letih zopet sneži na božični večer,« je zamišljeno rekel dedek.

»Tako belo in tako praznično je,« je mirno dodala babica, ki je prinesla iz kuhinje vse polno dišečih vonjav, ki so mamile k mizi.

»Kdaj bomo začeli?« se je zdrznil Jure. Spomnil se je, kaj vse jih še čaka na nocojšnji večer. In so začeli. Najprej blagoslov hiše. Dedek in Jure sta hodila spredaj in pokropila z vodo vsak prostor, za njima sta babica in Mojca vodili molitev, očka je hodil ob mamici z malo Polonco v naročju. Peli so in molili, le Polonca je mirno spala in se smehljala, kot da zre v prelepe prizore. »Mali otroci se v snu igrajo z angeli,« je pogosto rekla babica.

Pesem: *Ko so pastirji*

Prišli so v dnevno sobo in se ustavili ob jaslicah. Mojca in Jure sta v njih položila Jožefa, Marijo in malega Jezuščka. »Kako revno se nam je rodil naš Zveličar,« je rekel dedek, ko so odpeli.

Vsi so nemo strmeli na Betlehensko poljano in v sveti, tako svetli prizor tam v hlevčku svojega doma. Polonca pa se je še kar naprej smehljaje igrala z angeli.

Mali Jure je pocukal za rokav velikega dedija: »Zakaj?«

»Kaj, zakaj?« se je zdrznil dedek.

»No, zakaj se je rodil reven?« je nemirno vprašal Jure in zrl v borni hlevček s sveto družino.

»Da bi mu mi odprli svoje srce in ga sprejeli,« je odgovorila mamica s Polonco v naročju.

»Ker se je sklonil v majhnost, v nemoč, bolečino ...« je rekel zamišljeni dedek.

»Da bi ne bili sami, ko trpimo in nam je težko,« je dodala babica.

»Da bi bil Lučka našega srca?« se je oglasila Mojca.

»Ja, da bi bil naša notranja Lučka,« je rekel očka. »In da ne bi nikoli spregledali ubogih in trpečih, ker je v njih danes med nami,« je še dodal. »Ko narediš dobro revnemu, narediš dobro samemu Jezusu.«

»Očka, ali bomo tudi letos Božički?« se je spomnil Jure.

»Tudi letos moramo biti Božički!« je potrdil.

»Še prej pa večerja!« je rekla babica in že hitela v kuhinjo.

Pesem: *Betlehem*

Bilo je po večerji, že pozno v noč, ko se je oglasil zvon in tako milo povabil.
»Zdaj pa gremo!« je rekel Jure in se ves zaspan pogumno dvignil izza mize, kjer je poslušal spomine na dedkove božične noči.
Očka je prižgal bakli in ju izročil Mojci in Juretu. Oviti v kape in bunde so stopili v sneg. Pri dveh hišah so se ustavili in dedek je obesil na kljuko »drobno pozornost« za tiste, ki so sami. In babica je k nekim vratom prislonila veliki paket, »ker imajo manj kakor mi. Tudi za njih mora biti božič!« je rekla.
»Za božič moramo biti Božički, drugače božič ni božič!« je pravil dedek.

Pesem: *Danes je zasijala luč*

Stopili so v cerkev. V skrivnostnem mraku, obsijanem s stoterimi lučkami, so zapeli prihajajočemu Odrešeniku.

V mehko noči se je oglasil župnikov glas: »*Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki je za vse ljudi. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik!* Tukaj je, z nami je. Prišel je, ker želi vstopiti tja, kjer smo sami, ker želi biti Luč našega življenja. Bližina večne Svetlobe je. *Bog od Boga, Luč od Luči.* Sklanja se k tebi, zre v tvoje srce in te prosi, da ga sprejmeš: pred dva tisoč leti v Betlehenskem hlevčku, danes na našem oltarju. Isti Bog, ista Luč, isti dotik večne Ljubezni: takrat kot človek, danes kot dela hostija ...«

Mojca je poslušala in zrla v svetlobi svete noči. Ko se je oglasila pesem, je šepnila očku: »Kaj je mislil župnik, ko je rekel: Takrat kot človek, danes kot bela hostija?«

»Pred dva tisoč leti so videli pastirci nebogljeno Dete in v njem prepoznali samega Boga, danes vidimo hostijo in ko jo sprejmemo, ni le kruh, je Bog z nami, njegova Bližina, njegov Mir, dotik njegove Ljubezni. Jezus išče srce, ki bi ga sprejelo. In ta noč nas vabi, da mu odpremo srce. Zato je ta noč sveta, ker je v Jezusovi bližini vsa svetla. In zato je tudi vsaka nedelja svet dan.«

»Potem je vsaka maša božič, Jezus, ki prihaja, da bi bil z nami,« se je zamislila Mojca.
»Vsaka maša je vedno znova njegova ljubeča Bližina za naše življenje,« je odgovoril očka.

Župnik je vzel v roke belo hostijo: »To je moje telo, ki se daje za vas!« Dvignil jo je in zaiskrila se je v očeh navzočih.

»Mojca, Jure, Jezus tukaj z nami!« je šepnil očka. Mojci se je zazdelo, da so vsi v cerkvi kot pastirji na betlehenskih poljanah, ki v temni noči zrejo v skrivnostno Svetlobo – v Bližino Njegove Ljubezni.

»Hostija se sveti kot luč,« je rekel kar preveč naglas Jure.

»Lučka za tvoje življenje,« je šepnil dedek.

»In za tvoje in za ...« potem je umolknil in pomislil, za koliko ljudi je ta Luč.

Sveta noč, blažena noč ... je vzvalovalo po cerkvi.

»Sveta in svetla,« je pomislila Mojca in se stisnila k očku v bližino.

Pesem: *Sveta noč* (ali *Hitite kristjani*) in začne se polnočnica